

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2021. szeptember 25.
(szombat)**

Horváth Géza

A HÍVÓ IZRÁEL

Köszöntés igéje: Máté 11,28

Jöjjetek én hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és terheket hordoztok, és én nyugalmat adok nektek.

Énekek: 321,1-5; 321,7

Lekció: 1Mózes 47,28-48,20

Alapige: 1Mózes 47,28-48,20

Imádkozzunk!

Hadd dicsőítsen és hadd magasztaljon téged a mi szívünk, drága mennyei Atyánk, mindazért, amit rólad ebben az énekben megvallhattunk! Köszönjük neked, hogy amikor eljött az időnek teljessége, akkor kibocsátottad a te egyszülött Fiadat.

És köszönjük neked, hogy azt énekeltük, hogy őt régtől fogva minden szent várta. Köszönjük, hogy ezek közé tartozott Jákob is, akiről egész héten szólt az ige, Izrael is azok közé tartozott, akik várták az eljövendőt, akik vártak az ígéret beteljesülésére.

Köszönjük, hogy bár úgy haltak meg, hogy nem élték meg azokat, mégis tudták, hogy ez a hit üdvözíti őket is és mindenkit, aki hisz a Fiúban, és annak lesz örök élete és kap vele együtt minden kincset a mi Atyánktól.

Megvalljuk neked, hogy valóban igaz, amit énekeltünk: „*Csuda, hogy annak Istene lettél, /Kinek teljességgel nem kellettél*”. Köszönjük mégis, Urunk, hogy Jákobnak is így lettél Istene, így vállaltad őt és ezért nem szégyellted. És összekapcsoltad nemcsak magadat, hanem még nevedet is az ő nevével, mikor azt mondtad, hogy Ábrahámnak, Izsáknak és Jákobnak Istene vagy.

Hadd dicsőítsünk téged, Urunk, mert valóban nincs ehhez fogható szeretet, irgalom a bűnös ember számára, nincs nagyobb reménység a mélységben vergődő, test szerint élő embernek, mint az, hogy van váltság, van Szabadító!

Kérünk, hogy ma este is „*prédikáltasd szent ígédet, Felséges Isten!*”

Ámen.

Igehirdetés

Az ígét Mózes 1. könyve 47. fejezetéből a 28. verstől a 48. fejezet 20. verséig olvasom:

Kedves testvérek, a héten Isten ígétét hallgatva a 32. Hallelujah ének kezdő sora jutott eszembe, és ezt dalolta a szívem esténként és napközben is: „*Csodálva, imádva tekintek / Kegyelminek tengeribe.*” Hát valóban, ezen a héten Jákob történetén keresztül, Izráel történetén keresztül belesodálkozhattunk Isten kegyelmének a gazdagságába. És ahogy hallottuk egyik este, hogyha Jákob életében ilyen változást munkált az Úr, akkor nincs olyan ember ezen a földön, aki ne reménykedhetne. Nincs olyan elveszett vagy mélyen levő élet, aki azt mondhatná, hogy akkor Isten rajtam ne tudna könyörölni. Mert Isten, könyörülő Isten. Bennünket is így tett újjá, így változtatott meg. Sokan elmondhatjuk már, amit Jákob is elmondhatott: voltam, s vagyok.

Láttuk, testvérek, hogy milyen ember volt ez a Jákob, milyen tökéletlen, milyen kapzsi, milyen lehetetlen természetű ember volt ez a Jákob. Valóban rászolgált a nevére, hogy csaló, mert mindenkit igyekezett megcsalni meg becsapni. És az a csoda, testvérek, hogy mégis ott van a hithősök sorában! A Zsidókhoz írt levél 11. fejezetében azt mondja róla az Isten ígéje, hogy hit által áldotta meg József fiait. Egyik gyermeke, Júda lesz majd Jézus Krisztus test szerinti őse.

És amikor belesodálkozunk Isten nagyságába, akkor láthattuk ezeken az esteken, hogy Isten mennyire másként cselekszik, mint ahogy mi azt várnánk vagy elvárnánk. Az ő gondolatai valóban nem a mi gondolataink és fordítva, viszont a végén mindig megállapíthatjuk azt, hogy mindent jól cselekedett. Mert a hívő szív úgy gondolkodik, ahogy tegnap énekeltük az éneket, hogy: „*Mind jó, amit Isten tészén, / Szent az ő akaratja.*” És nem tudunk mást, testvérek, csak meghajolni a Biblia előtt, az ige előtt és azt mondani, hogy: ámen, így van, valóban mind jó, amit tesz, még akkor is, ha nem értjük.

A hívő szív mindig azt mondja, hogy az Isten beszéde az ámen, az úgy van. A hitetlen szív pedig – lehet, hogy vannak ilyenek az ismerősi körünkben – mindig azt kérdezi: hogy’ teheti ezt Isten? Vagy amikor azt kérdi az ember, hogy: hol volt Isten? Egyszer tőlem is megkérdezte valaki: – Tessék mondani, hol volt Isten a második világháború idején? Hol volt Isten a holokauszt idején? De azt nem kérdi meg, hogy hol volt az ember? Azt nem kérdi meg, amit az Isten kérdez: – Ember, hol vagy? Te hol vagy?

Talán sokan szembesültünk azzal, mikor valaki azt mondja nekünk, hogy: hogyan engedi, vagy miért engedi ezt Isten, betegséget, halált, járványt? Persze, nem akkor, amikor a kilencvennyolc éves nagymama hal meg, hanem amikor egy fiatal megy el. Hogyan engedheti meg az Isten? Nincs valami eltévesztve?

A hívő szív pedig mindig azt mondja, hogy: úgy van, mind jó, amit az Isten tesz. Mert ha úgy lenne, ahogy mi gondolnánk, akkor összeviesszóság lenne, mert az egyik ember ezt szeretné, a másik azt, a harmadik megint mást akarna. Nagy veszekedés és nagy vita lenne belőle. Szóval nagyon jó, ha elismerjük, hogy egyedül te vagy Isten!

Isten pedig a Szentírásban kijelentette magát – ezt is hallottuk. Az evangélicizáció azt is jelenti mindig: dobd el a te hamis istenképedet, ahogy eddig Istent

ismerted vagy vélted ismerni, és engedd, hogy Isten valódi lényé uralja az életedet, mert ez örök élet kérdése! Így mondja az Úr Jézus: „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.” (János 17,3)

Ma nagyon hálás vagyok, mert, ahogy közeledünk az evangélizáció vége felé, egyre hálásabb a feladat. Így a végén nekem jutott az egyik leghálásabb feladat, hogy beszéljek a hívő Izráelről. Arról az Izráelről, Jákobról, akiről azt mondja a Szentírás, hogy hitben járt. Eljött az életének egy pontja, amelytől kezdve Istenhez szabta az életét. És az evangélizáció mindig arra akar rákérdezni, hogy a te életedben volt-e egy olyan pont, amikortól fogva az Isten akaratához szabta magad. Amikor elkezdtek a dolgok megváltozni: a felfogásod, a nézeted, a pénzkezelésed és így tovább. Volt egy ilyen pont Jákob életében – ugye hallottunk róla csü-törtök este –, amikor az ő élete megváltozott.

És most azzal fogunk foglalkozni, testvérek, hogy honnan látjuk azt, hogy ez a Jákob tényleg hitben járt már, és azt is fogjuk látni, hogy hitben készül a halálra is. Honnan látjuk ezt az életében? A Bibliából tudjuk, hogy meg kell, hogy látszódjon egy emberen, hogy ő hisz! Meg kell, hogy látszódjon egy emberen, hogy ő az Úr Jézushoz tartozik!

Mit tudunk meg ebből a szakaszból, amit olvastam erről az emberről, Izráelről? Először is azt a csodálatos dolgot tudjuk meg róla, hogy a halálos ágyán is az Isten dolgaival foglalkozik. Mert a halálos ágyán odahívhatja Józsefet, vagy amikor készül a halálra – inkább így mondom – mert nem tudjuk, hogy mennyi idő telt el, amikor ő Józsefet magához hívhatja és megesketi, hogy ne temesse őt el Egyiptomban. Nem tudjuk, de a Biblia szerint úgy gondoljuk, hogy már nem olyan túl sok abból a tizenhét évből, amit ő Egyiptomban tartózkodott. És kedves testvérek, ezzel bizonyosságot tesz nekünk Izráel arról, hogy az Isten gyermekének minden dolga, minden cselekedete, minden ténykedése az Isten kijelentését kell, hogy hirdesse, még a halálra való készülése is!

Tudom, hogy vannak sokan, akik nem készülnek a halálra. Többen is voltak a környezetemben, akik még a kilencven felé közeledve is azt gondolták, hogy ők soha nem halhatnak meg. Hogy egy húsz éves nem készül – pedig neki is kellene –, azt még jobban megértem, de az öregek közül sokakat láttam az életem során vagy a szolgálatom ideje alatt, akik azt gondolták, hogy ez velük nem történhet meg. Ami megtörtént a szomszédasszonnyal, az meghalt, szegény, – mondták, ha beteg volt, jól járt! De az, hogy ez velük is megtörténhet, nem gondolták. A hívő ember, testvérek, úgy, ahogy Jákob a halálos ágyán, a halálhoz készülve is az Isten dolgaival foglalkozik.

El szoktam mondani, hogy ez alatt a harminchárom év alatt, amióta gyülekezeti szolgálatban vagyok, nagyon sok embernek álltam a halálos ágyánál, akik készültek a halálra. Különösen eszembe jut egy eset egy idős valakiről. Amikor meglátogattam, és beszélni akartam neki arról, hogy mi elmegyünk, de „ha a mi földi sátorházunk elbomol, épületünk van Istentől, nem kézzel csinált, örökké való házuk a mennyben”, a néni azon sopánkodott, hogy kié lesz a bundája. Mondom neki: – Tessék nyugodt lenni, nem kell senkinek! Ma az új divat szerint vásárolnak az emberek! – Jaj, de mi lesz az arannyal? – Hát, – mondom –, az biztos fog

izgatni némelyeket, mert azt el lehet adni. És akkor még hozta, hogy mit írt az újság, olvastam-e. És amikor rátértem az igének az üzenetére, hogy: – Tessék nézni, hát készülni kell – olyan boldog voltam, amikor eljött a temetés napja, akkor a család azt mondta, hogy az utolsó napokban a látogatás után az anyuka csak a mennyeiekkal foglalkozott! Milyen nagy csoda, testvérek, hogy csak a mennyeiekkal kezdett el foglalkozni! Olyan hálás voltam érte, hogy kiengedte a kezéből, ki mit fog örökölni, ki mit fog elhurcolni, és inkább az érdekelte, hogy hova fog megérkezni!

Csudálatos dolog, testvérek, hogy Jákóbban látjuk, hogy az Isten végbeviszi az ő munkáját! Isten milyen hatalmasan készíti elő, készíti fel és viszi végbe az ő üdvözítő munkáját az ő életében! Mennyire más ez a lelkiület, mennyire más ez a bizonyoságtétel!

Megdöbbsentem az egyik este, mikor az ige arról szólt, hogy Ézsau vett két feleséget, akik a szüleinek megkeserítették az életét, és amikor megtörténik az áldás, hogy eladja az elsőszülöttségi jogot, akkor vesz egy harmadikat csak azért is! A Biblia ezt úgy nevezi, hogy ez a bűnben megátalkodott ember, aki csak azért is elmegy, és egy harmadikat is vesz, még egy pogányt, még jobban hadd idegesítse a szüleit!

Amiről még Jákob hitét látjuk, hogy mindent Istennek tulajdonít. Azt mondja Józsefnek: „Nem gondoltam, hogy orcádat megláthatom, és íme, az Isten megengedte látnom magodat is.” Még azt sem gondoltam, hogy meglátom a te orcádat – és az Isten még azt is megengedte. Mert testvérek, a hívó ember, az a hívó Jákob, aki azt mondja a fáraónak, hogy milyen nyomorult volt az élete, igaz – tegnap hallottuk –, hogy mennyit szenvedett ebben a nyomorult életben, az élete vége felé bizonyoságot tesz arról, hogy „*az Isten többet adni kész, mint hinné emberész*”. Azt mondja: az Isten sokkal nagyobb mértékkel mért nekem, mint ahogy én azt gondoltam.

Testvérek, akik az Urat követik, mindig többet kapnak, mint amit várnak vagy remélnek. Húsvétkor sokszor hirdetem, hogy mennek az asszonyok csak azért, hogy megkenjék Jézus testét balzsamokkal. És mit kapnak? Feltámadott Krisztust. Nincs itt! Ők csak azért mennek, hogy megkenjék Jézus testét, hogy még jobban eltemessék, és azt hallják, hogy: nincs itt. „Mit keresitek a holtak között az élőt?” „Nincsen itt, mert feltámadott!” Mert a Biblia azt mondja, hogy az Isten az övéinek sokkal gazdagabban mér, mint ahogy azt mi reméljük vagy várjuk.

A harmadik csoda az életében, a hívó életében, hogy úgy rendelkezik halála felől – mert tudja, hogy meg fog halni, hogy ez vele megtörténhet –, hogy még a testét se engedi, hogy Egyiptomban temessék el, hanem vigyék az ígéret földjére, arra a földre, amelyet Isten adott az övéinek!

Most kérdezhetnénk, hát nem mindegy, hogy valaki hol van eltemetve? Nem mindegy, hogy valaki hol fog feltámadni? Testvérek, általában mindegy, de Jákobnak azért nem volt mindegy, mert ő ezzel is hirdetni akarta az Isten ígéretének a valóságát. Azt akarta ezzel hirdetni, azt szerette volna, egy ilyen rendelkezés által, hogy a fiainak a szíve se kötődjön oda Egyiptomhoz elszakíthatatlanul!

Pedig testvérek, milyen jól érezhette magát Jákob ebben a jólétben! Mintha most közülünk valaki kimenne mondjuk egy olyan országba, ahol jobb az élet-

színvonal, például Svájcban telepedne le vagy Monacóban! Hogyan érezhette magát ott Jákób? Ott éheztek, szárazság, itt meg Gósen földjén letelepítik őket, folyik a tej és a méz, de mégis azt mondja: – Vigyetek haza, el ne temessetek itt!

Testvérek, hadd mondjam el az evangélizáción az igének az üzenetét, amit így fogalmaztam meg: Jákobnak Egyiptomban még egy sírhely sem kellett. Lehet, hogy dízsírhelyet kapott volna, a fáraó saját halottjának tekintette volna, de Jákobnak még egy sírhely se kellett ott, azon a földön. Csak az ígéret földjén, ott temessék el!

Ahol Jákob nem tudott még meghalni sem, ott te miért akarsz élni? Ahol Jákob azt mondta, hogy még a csontomat se, még a holttestemet se hagyjátok itt! A hitetlen ember, testvérek, nagyon jó érzi magát ott, ahol Jákob még halni se akar, még eltemetkezni se akar. Hadd kérdezzem meg, van-e itt valaki közülünk, aki jól érzi magát Egyiptomban? Az ő maga Egyiptomában? Amire Jákob azt mondaná, hogy ő oda be se tenné a lábát, ott egy pohár vizet sem kérne, és emberek ott jól érzik magukat!

Mondok bibliai példákat, testvérek. Ott volt Sámson, aki jól érezte magát az idegen nő karjaiban, és mivel nem jött ki, ezért ráfizetett. Ő mindig az idegen nőt kereste, akiket az Isten megtiltott, de ő ott jól érezte magát. Testvérek, nagy fokmérője a mi hitünknek az, hogy abban a világban, amiről János apostol beszél a levelében, hogy el fog múlni, meg annak dicsősége, meg aki a világot szereti, az az Isten barátja nem lehet, ott te jól érzed-e magad. Mert ha ott jól érzed magad, akkor nem vagy az Isten gyermeke. Ha úgy gondolkozol, mint Jákob, hogy ott kell lennem, mert ott van a munkahelyem, és nem mondhatok fel, mert meg kell élni, ki kell fizetni a számlákat, de én ott nem érzem jól magam, nem az az én világom!

Vagy amikor a tékozló fiú, mikor azt mondja: – Hát, ha itt maradok, itt meghalok! – elkezd nem jól érezni magát. Pedig azt gondolta, hogy milyen jó lesz ott majd, végre kitombolhatom magamat! Az apám nem számoltat el mindig, nem nézi, hogy mikor jövök haza, mit csinálok. De jó lesz! És akkor azt mondja: – Hát, ha itt maradok, itt meghalok! – és egyszer csak nem érzi jól magát.

Ott kellett lennie tizenhét évet Jákobnak, mert az Isten oda rendelte. Megengedte neki, hogy odamenjen, önmagát ígérte, hogy „veled leszek”, de azt mondja, hogy ott ne temessék el. Amikor rendelkezik, akkorra már nem az ő holtteste érdekli igazán, hanem a gyermekeinek meg az unokáinak a sorsa. Még a halálával is bizonyosságot akar tenni nekik, hogy: álljatok rá az Isten ígéreteire! Álljatok rá az Isten ígéjére, mint kősziklára! Lehet, hogy itt nagyon jól érzitek magatokat, pláne akik már ott születtek, meg is mondja, hogy akik még azelőtt születtek, mielőtt idejöttem. Efraim meg Manassé ott született. Vannak, akik már ott születtek, de igyekezzenek innen hazafele, az ígéret földjére!

Milyen nehéz az, ha innen is valaki kimegy külföldre, és a gyerekek, akik oda születnek, azok már lehet, nem is tudnak magyarul, már odavalósínak vallják magukat.

És akkor azt mondja, hogy vissza kell menni azért, mert az Isten azt ígérte meg. Jákob arra tekint már, hogy ott fog megszületni a Messiás, ezért oda kell menni! A Messiás nem itt fog megszületni, Jézust nem ide teszi le az Atya, ha-

nem majd ott, Betlehemben fog megszületni. Milyen csoda, hogy Jákob hite erre néz, ahol Jézus lesz majd: én ott akarok nyugodni, ott temessenek el engem!

Jákob még csak annyit mondhatott, hogy ahol Jézus lesz, ott szeretne eltemetkezni. Mi meg már azt mondhatnánk, hogy ahol Jézus van, én ott szeretnék élni! Mert: „*hol Te nem vagy, én sem leszek*” – mondja a 388. Hallelujah. „*Hova kívánod, én követlek, / Isten Báránya, nyújtsd kezed! / Az élet Nélküled nem élet, / Hol Te nem vagy, én sem leszek.*” Mert ott akarok élni, ahol Te vagy!

Kedves testvérek, a negyedik üzenete az ígének az, hogy amikor Józseffel beszél, bizonyosságot tud tenni az Istennel való kapcsolatáról. Mert a bizonyágtétel mindig ezt jelenti. Azt mondja, hogy: „A mindenható Isten megjelent nékem Lúzbán, a Kánaán földén, és megáldott engem.” Pedig tudjuk, hogy akkor még ott alkudozik Jákob: – Ha adsz nekem kenyeret meg ruhát, ha velem leszel, akkor majd amit adsz nekem, a tizedét visszaadom. Milyen jó üzletember, még az Istennel is üzletelne!

Mit mond Jákob? Azt mondja, hogy Isten megjelent neki Lúzbán, és megáldotta. Ő már onnan számítja azt, hogy az Isten már ott megígérte, hogy neki terve van vele. Az életét a kezébe veszi, megszabadítja, megáldja, megszorítja, megsokasítja, ígéretet ad, neki adja ezt a földet – már ott ez elkezdődött. Még nincs meg a Jabbók réve, még nagyon sok idő telik el addig.

Lehet, hogy van az életünknek egy pontja, amire azt mondjuk, hogy nem ott változott meg az életem, de ott már az Isten megjelent nekem, kaptam egy lökést, egy felvilágosítást, egy kis gyertyafénye már világított nekem.

Hányan el tudjuk mondani! Én is így jártam. Tizennyolc évesen hallottuk az ígét a feleségemmel együtt egyik kedves lelki édesanyánktól, aki hirdette a 2Kronika 25,9-et: „Az Úr néked annál sokkal többet adhat.” Aztán még eltelték évek, még megjártam én is egy nagy vargabetűt, tettem kitérőket, így mint Jákob. Még azért próbálkoztunk a világ útján járni-kelni, míg aztán az Isten megragadott, és aztán eljött a Jabbók réve.

Sokan azért nem indulnak az Úr Jézus követésére, mert azt gondolják, hogy szegényebbek lesznek. Hányan kérdezték tőlem is: – Géza bácsi, akkor ezt se szabad, azt se szabad? – Jaj, fiam, menjél, szabad! Ha már így kérde, hogy ezt se szabad, azt se szabad, lefelé görbül a szád, akkor csak menj! Mert ha tebenned az Isten Szentleke munkálkodik, akkor csodálatos ragyogó arccal mondanád azt, hogy: ráteszem az életemet, bízom az ő ígéretében, hogy az Isten nem csap be. Az Isten bőkezű, testvérek, bővölködik a kegyelemben, és a hívó Izráel vallja, hogy adott, sokkal többet adott az Isten!

Az ötödik csoda, testvérek, a 16. versben így van megírva: „Amaz Angyal, ki megszabadított engem minden gonosztól, áldja meg e gyermekeket!” Ekkor áll eléje Efraim és Manassé, és itt történik meg az a csoda, hogy megfordítja a kezét Jákob, és a jobb kezét nem az elsőszülöttre teszi, hanem a másodszülöttre, és a bal kezét teszi az elsőszülöttre. József azt mondja, hogy: „Nem úgy atyám; mert ez az elsőszülött, ennek fejére tedd jobb kezedet!”

Úgy olvassuk az ígében, hogy a szemei meghomályosodtak, már nem lát, teljesen vak, de a lelki szemével viszont nagyon élesen látott. Mert egy vak is láthat a lelki szemével élesen, és egy nagyon jól látó ember, akinek szemüveg se kell, az

is lehet lelkileg teljesen vak. És ő lelkileg nagyon jól lát: „Tudom, fiam!” Én tudom, mit csinállok. Azért, mert az Isten szabad. Nem tudom megszabni Istennek az útját. Nem tudom megszabni, hogy ő az elsőszülött, ő kapja az atyai áldást.

De figyeljétek meg, mit mond: „Tudom, fiam, tudom, ő is néppé lesz, ő is megnevekedik...” – tehát nem az van, hogy ő nem kap semmit, ő is néppé lesz és megnevekedik, tudniillik az elsőszülött, „de az ő öccse nálánál inkább megnevekedik, és az ő magja népek sokaságává lesz”.

Testvérek, a Biblia azt mondja, hogy a hitetlen ember is kap Istentől ajándékot, kap életet. Elmondja a Biblia, hogy „felhozza napját gonoszokra és jókra” egyaránt az Isten, mert kap kegyelmet.

Ha Jézabel kapott kegyelmet Istentől, hogy megtérjen, de nem tért meg, Hitler, Sztálin, és még sorolhatnám a mai leszármazottaikkal együtt, nekik is adott az Isten, ennek ellenére.

És Ézsau is, testvérek, látjuk, hogy hány száz harcos van vele, mikor jön Jákób elé! Azt mondja: – Nem kell nekem, öcsém! Van nekem. Nekem is van – hát ő is kapott, pedig dehogy érdemelte meg! Egy sánta bárányt se érdemelt volna meg Ézsau, de ő is kapott.

De az ígéretek beteljesülése, a hitnek a vonala, az üdvöségnek a szála csak az Isten kezében van. Nem Jákób kezében van, nem Izráel kezében van, ez csak az Isten kezében van.

És akkor mondja ezt Jákób, és szerintem ez az életének a csúcsa: „Amaz Angyal, ki megszabadított engem minden gonosztól, áldja meg e gyermekeket.” És tudjátok, ki ez az angyal? Az Úr Jézus Krisztus, mert nagybetűvel van írva a Bibliában: „amaz Angyal”! Ha az Ószövetségben az angyalt nagybetűvel írják, az mindig Jézust jelenti. Mert mi úgy gondoljuk, hogy az Ószövetség az Jézusról szól, pedig az az igazság, hogy Jézus ott van az Ószövetségben.

„Amaz Angyal, ki megszabadított engem minden gonosztól” – miről tud beszélni Jákób? Az ő szabadulásáról. Mégpedig ki általi szabadulásáról? Jézus Krisztus általi szabadulásáról tud beszélni. Mert nekünk is erről kell tudni beszélnünk, testvérek!

„Amaz Angyal, ki megszabadított engem minden gonosztól, áldja meg e gyermekeket!” Kinek az áldását kéri az unokáira, Efraimra és Manasséra? Az Úr Jézus Krisztusnak az áldását. Ennyire Jézusban dobog ennek az embernek a szíve! Szeretném kívánni így az evangélizáció vége felé, – mert majd csak holnap lesz vége, ha élünk, és az Úr megtart az éjszakában –, hogy a te szíved is Jézusban dobogjon, Jézus meg a te szívedben lakjon hit által! Szíved ott legyen az ő szíve mellett!

Benne élünk – mondja az apostol –, „élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; a mely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, a ki szeretett engem és önmagát adta érettem.” Ennyire azonosulni Krisztussal!

„Amaz Angyal, ki megszabadított engem minden gonosztól” – mert nélküle semmire sem mentem volna. Hiába minden, ha az az Angyal nem szabadít meg engem! Nem tudom majd az ítélet napján felmutatni a gazdagságomat, a kincseimet, a családomat, csak egyetlen dolgot tudok felmutatni: Jézus Krisztus megszabadított, áldom az Isten Bárányát!

Vajon ezen a héten találkozta-e „amaz Angyal”-al? Akiról már mi tudjuk, hogy kicsoda, akiról valljuk, hogy az Isten szentje, aki testet öltött, a Golgota keresztyén életét adta váltságul sokakért. Az ilyen Jákóbokért, meg értem, meg lehet, hogy érted is, mert a Biblia csak ennyit mond: sokakért. Mindazokért, akik hallják az evangéliumot és hisznek neki, és hisznek benne, és elindulnak az ő követésére.

„Ne késs tovább, ne várj tovább, ma kérd Atyád bocsánatát!”

Imádkozzunk!

Urunk, megvalljuk neked őszintén, hogyha Jákob halála rád mutatott, akkor megvizsgálván magunkat, nem tudjuk, hogy a mi életünk egyáltalán rád mutat-e. Bocsásd meg nekünk, hogyha nem így van, ha nem rád mutatunk egyedül, ha nem rád tekintünk, a hitnek szerzőjére és bevezetőjére!

Kérünk téged, akiről Jákob beszélt, „amaz Angyal”, Úr Jézus Krisztus, szabadíts meg minket! Vágd el a köteleket, akiket kötnek földiek, világ, szenvedély, test, ördög! Kérünk, hogy szabadságot adj nekünk és tiszta szívet, vonj magadhoz Jézusunk, hogy járassunk és járjunk is veled! Kérjük, ezt tedd meg, cselekedd meg, mert hatalmas vagy, és meg tudod tenni! Légy áldott, hogy ha meg is akarsz tenni velünk!

Áldd meg az éjszakánkat, kérünk, és készíts bűnbánattal bennünket a holnapi úrvacsorai közösségre is, annak boldog tudatában, hogy mindent elvégeztél, és váltságunkat megszerezted! Légy áldott ezért!

Ámen.

321,7 ének

7. Kereslek, Uram, engem te is keress;
Szeretlek, tudod, ó, hát te is szeress!
Tedd egy szívvé szívemet szíveddel,
Ejts rabul engem hívó szemeddel.
Vonj, hogy atyádhoz általad mehessek,
Élj bennem, benned hogy én is élhessek!
Ó, Uram, tőled hová mehetnék?
Elveszném, tiéd ha nem lehetnék.